

B E N I N A

Biborhajú

2.

A Boszorka démona

B E N I N A

Biborhajú

2.

A Boszorka démona

Ajánlás

Páromnak

*Mert bár földhöz láncol a realitás,
mégis engeded, hogy a felhők közt szárnyaljak.*

„A halál átmenet egy új tudatállapotba, ahol az ember továbbra is érez, lát, hall, ért és nevet, és ahol képes a további gyarapodásra. Ebben a fényben tudatosodik bennünk, milyen lehetőségekkel rendelkezünk életünk során, miközben végtelen szeretet árad felénk.”

Elisabeth Kübler-Ross

Köszönetnyilvánítás

TÖRETLEN HÁLÁVAL TARTOZOM Kibelbeck Marának, aki a történet írása közben elkísért a fellegek közé, és elkapott, amikor mélyrepülésben voltam, valamint Tajti Péternek (Peetnek), aki csöndesen, végtelen türelemmel viseli elviselhetetlen természetemet.

Óriási köszönet Negrának, amiért számos alkalommal volt ott éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségem volt a szavaira.

Örök hálám Burján Monikának, a *Bíborhajú* szerkesztőjének, akinek a szakmai segítsége számomra továbbra is felbecsülhetetlen.

Köszönöm Katona Ildikónak és a Könyvmolyképző dolgozóinak (különösen Füleki Eszternek, Kiss Lacinak és Kozma Marcsinak), amiért kitartóan fáradoznak a könyvem körüli munkálatokban.

Köszönöm a facebookos rajongótábornak az aktivitást, és köszönöm a *Bíborhajú* minden olvasójának a támogatást. Továbbra is úgy hiszem, hogy szimbiózisban élünk. Nélkületek nem léteznének a történeteim és a karaktereim.

Végül, de nem utolsósorban, nagy-nagy köszönöm a Casanovináknak, akik kitűnő őrői voltak a *Bíborhajú* 1. részének. Ti vagytok a legjobbak!

Prológus

Elisabeth Kübler-Ross szerint a kapcsolat gyászának öt fázisa követi egymást: a tagadás, a düh, az alkudozás, a depresszió, a belenyugvás.

TUDOM, MI A RÉMÁLOM.

Amikor a legszörnyűbb félelmed testet ölt, és megvalósulni látszik mindaz, amiről azt gondoltad, hogy soha nem következhet be. Nem történhet meg. Veled semmiképp. Nem most, nem itt, és nem a szeretett személlyel.

Nem.

A rémálom mégsem ez. A rémálom csupán a valós félelmeid víziója, melyet az agyad komponál a lágy ritmusban ringatózó pihenés pillanatában. Talán a tudatalattid működésbe lép, és az egyszerű figyelmeztetés, amiről addig csak sejtésed volt, immár valós takarót borít az álmodra.

Rémálom? Nem.

A legrosszabb, amikor megvalósul mindez.

Az enyém a gyász. Legalábbis ezt gondoltam, amikor elvesztettem mindazt, amiért érdemes volt létezniem. Lélegezni, élni, mosolyogni, szeretni... De a gyász is cserbenhagyott. Rémálommá

változott, amikor ostoba utasszállító hajóként összeroncsolva, darabokban a sötét feneketlenségbe hullott, rögtön az indulás után.

Megfeneklett, én pedig a gyász folyamatának az első lépcsőfokán rekedtem. A fájdalom ólomsúlyként nehezedett rám, a végtagjaimra és az akaratomra, és én képtelen voltam a következő lépcsőre helyezni a lelkemet.

Nem számított. Semmi és senki nem számított. A megváltó halálra vártam, miközben az ő akarata sikoltzott bennem tiltakozva. Nem hallottam. A rémálmom nem bennem élt, hanem én éltem át minden egyes elátkozott napfelkeltével, amit nélküle kellett megélnem.

Szomorúan ingattam a fejem, és arra sem vettem a fáradságot, hogy egy elkeseredett könnycseppet félresöpörjek az arcomról. Tudtam, hogy örökre ott ragadok.

Az első lépcsőfokon.

A tagadás fázisában.

A sírja fölött...

I. Victoria Cat

„Csak arra gondoljunk vissza a múltból,
aminek az emléke örömet szerez.”

(Jane Austen: *Büszkeség és balítélet*)¹

Claire

„...GAZDAGSÁGBAN, SZEGÉNYSÉGBEN, egészségben, betegségben, jóban, rosszban, holtomiglan, holtodiglan, míg a halál el nem választ...”

Nem bírtam megállni mosolygás nélkül, ahogy Kellan az elémbe szuggerálta az eskü szövegét. Már legalább fél órája tartott a szertartás, de csak most kezdtem igazán élvezni.

Lin, régi vigyázóm és David, anyai nagybátyám, aki egészen kiskorom óta nevelt, már a nyáron eldöntötte, hogy összeházasodik. Lin gyönyörű volt hófehér, uszályos ruhájában, a selymes csipkefátyol mögött. Sugárzott róla a boldogság, és örültem, hogy David ilyen odaadó lényvel köti össze az életét. Nem szeretünk volna feltűnést kelteni, ezért szűk körű ceremóniát szerveztünk.

---

¹ Jane Austen *Büszkeség és balítélet* című regényéből származó idézeteket Szenczi Miklós fordításában közöljük.

Kellan és én voltunk a tanúk. Az egész szertartás alatt meszsze álltunk egymástól – ő David oldalán, én pedig Lin mellett –, és bár igazán próbáltam minden figyelmemet a tiszteletes szavaira összpontosítani, hiába. Végig a vőlegény tanúját bámultam. Félig démon, félig boszorkány származása miatt sokan megvetették és eltaszították maguktól a mieink közül, de ő nem foglalkozott velük. Neki én számítottam, nekem pedig ő.

Amikor a fogadalmakhoz értünk, némán mozgó ajakkal ismételtük a szöveget, megfélelkezve a külvilágról. Kellan felé sugalltam az igenemet. Éreztem, hogy a megfelelő varázsige felizzik a fülem mögött, és alig egy másodperccel később ugyanazt hallottam visszhangozni a gondolataimban. Félszegen elmosolyodtam, de egyéb jelét nem adtam a boldogságomnak.

Végignéztem Kellan öltönybe bújtatott alakján, és ennyi bőven elég volt ahhoz, hogy elborítson a hőség. Magas volt, széles vállát tökéletesen kiemelte a sötétkék szövet. Ebből a szemszögből nem láttam ugyan, de pontosan tudtam, hogy keskeny csípőjére és izmos hátsójára elegánsan simul a nadrágja. A krémszínű ing, valamint a hozzá passzoló, egy árnyalattal sötétebb, karamellszínű mellény és nyakkendő kiemelte sötét bőrét.

Bár gesztenyebarna haját némi fixáló zselével megzabolázta, néhány rakoncátlan tincs mégis makacsul a homlokába hullott. Markáns arcán, melynek csábító hatását csak fokozta sötéten csillogó ónixszeme, jellegzetesen komor arcvonásai uralkodtak. A pillantása, ahogy rám nézett, mintha egészen a lelkemig hatolt volna.

És tényleg így volt. Kellan számos különleges képességéhez ez is hozzátartozott: látta az élőlények lelkének legmélyét. Meg tudta állapítani, kinek mi lakozik a tudatalatti énjében.

Emellett az emberi lényeket képes volt hipnotizálni, ami az édesapjától, hajdani mentoromtól örökölt képesség volt. Gideonnal ellentétben a varázslattal bíró lényekre nem tudott hatni, viszont bármelyik emberre képes volt kiterjeszteni a saját akaratát.

Erre azonban semmi szüksége nem volt, mivel hatalmas termete és határozott egyénisége olyan erőt sugárzott, melynek senki nem lenne képes ellenállni.

Bűntudattal gondoltam arra, hogy alig várom a szertartás végét. Szerettem volna végre a közelemben tudni, megérinteni. Mellette lenni, ahol a helyem van.

– Csókolja meg a menyasszonyt! – fordult Davidhez Kracks atya.

A nagybátyám boldogan hajtotta hátra Lin csipkefátylát, hogy eleget tegyen a felszólításnak.

Újra Kellanre néztem. Érzékien mosolygott rám, közben cinkosan megrántotta a szemöldökét. Az ajkamba haraptam, nehogy kitörjön belőlem a nevetés. Elnézően csóváltam a fejem, és végül engedtem, hogy a boldogság, ami majd szétfeszített, elömljék az arcomon.

Meglepetten rezzentem össze, ahogy felhangzott a taps a teremben. Lin és David mosolyogva fordult szembe a jelenlévőkkel. Mivel én voltam a legközelebbi hozzátartozó, így nekem kellett először gratulálnom. Odaléptem Linhez, közben a szemem sarkából figyeltem, hogy Kellan Davidnek nyújtja a jobbját.

– Gratulálok, Lin! – mosolyogtam fel régi vigyázómra.

Soha ilyen önfeledten boldognak nem láttam még eddig.

– Jaj, Claire, gondoltad volna? Mert én sosem hittem, hogy a legbosszantóbb Boszorka nagynénje leszek! – nevetett rám felszabadultan, és engedte, hogy megöleljem.

– Ne is mondd! Te voltál a legzsémbesebb vigyázó, akit a Bölcs rám szabadított!

– Nem szekírozni a feleségemet, Claire! – hangzott fel mellettünk David kedves, mély hangja, mire mosolyogva fordultunk felé. Évődve nézett újdonsült asszonykájára. – Az mostantól az én részortom.

– Igenis, apuci! – szalutáltam tréfásan, mire David a karjába zárt.

– Köszönöm, hogy itt vagy velem! – motyogta zavartan a nagybátyám, mikor elengedett.

Felmosolyogtam rá, és megszorítottam a kezeit.

– Kívánom, hogy legyetek nagyon boldogok! – feleltem magától értetődően, majd végigsimítottam szakállas arcán.

Kicsit felengedett, és egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkát. Átkarolta Lin karcsú derekát, és kedvesen magához húzta, közben a szavait továbbra is nekem intézte.

– Remélem, hamarosan én is részt vehetek a te esküvődön! – jegyezte meg, miközben egy jelentőségteljes pillantást küldött valamerre a hátam mögé.

– Elsőként te fogod megtudni, ezt garantálhatom – szólalt meg komolyan Kellan, és éreztem, ahogy a vér az arcomba szökik.

– Indulnotok kellene, nem? – jegyeztem meg célzatosan, fejemmel az ajtó felé intve.

Lin a vendégseregére pillantva elhúzta a száját, de azért boldog mosollyal karolt Davidbe. Elegáns fehér kesztyűbe bújtatott kezével laza félkört írt le a levegőben. Mire az emberek csendes surranással füstté váltak, végül pedig semmivé foszlottak. Szomorkásan mosolyogva figyeltük a jelenetet.

Az esküvői násznép összesen öt tagból állt – ebbe a jegyespár is beletartozott –, a tiszteletes pedig Lin régi ismerőse volt. Kellan

és én voltunk a tanúk, a „tömeget” Milan testesítette meg egyedül. Bár elköltöztünk, nem engedhettünk meg magunknak barátokat. Igyekeztünk úgy viselkedni, és olyan életmódot folytatni, ami nem keltett feltűnést. Nem tudhattuk biztosan, de valahogy mindig úgy éreztük, hogy figyelnek bennünket. Engem bizonyosan, hiszen az Üldözők megmondták, nem engedik, hogy a fajtám megvesse a lábát az ő világukban. Elég volt nekik a kevert vérűeket elviselni, illetve megszokni, nem hiányzott, hogy a világegyetemet megsemmisíteni képes tiszta vérűek is erre kószáljanak. Milan ebben a pillanatban valójában illegálisan tartózkodott ebben a világban. Az ő helye Moldomusban, a boszorkányok városában lett volna.

Az emberek világát és Moldomust csupán egy mágikus kapu, az Ostium választotta el egymástól. Amikor nyáron összetűzésbe keveredtem az Üldözőkkel, akikről kiderült, hogy annak a városkának a lakói, ahol felnőttem, megegyeztünk velük, hogy rajtam kívül egyetlen tiszta vérű, vagyis Utolsó boszorka sem fog ebben a világban élni. Azóta tartottak szemmel bennünket. És persze amióta az akkori legjobb barátnőm, Maxine fel nem adta őket és az elveiket azért, hogy engem megmentsen.

Finom érintést éreztem a vállamon, ami visszarántott a múlt fájdalmas emlékeiből. Felnéztem, és Kellan aggódó pillantásával találtam szembe magam. Megnyugtatóan rámosolyogtam, és gondolataimat elterelve, inkább azt figyeltem, ahogy Lin és David kísértél a templomból.

Sietve indultak, de ahogy közeledtek a kijárat felé, lépteik egyre inkább lelassultak. Az ajtóból még visszaintettek nekünk, aztán a templom félhomályából kiléptek a fénybe. Amint átlépték a küszöböt, Milan utánuk ment, és az ajtóban megtorpanva csettintett

egyed. Láttam, ahogy a semmiből hirtelen rizseső köszöntötte a távozó ifjú házасokat, akik felszabadultan kacagva tették meg az utolsó lépéseket az elsötétített limuzinhoz.

Megcsóváltam a fejem Milan romantikus gesztusán, és már indultam volna utánuk, de Kellan a könyökömnél fogva lágyan visszahúzott.

– Nem felejtettél el valamit? – kérdezte mindig csöndes hangján, mire értetlenül néztem fel rá.

– Mire gondolsz? – Gyorsan végigfuttattam magamban az elintézendők listáját. Reméltem, hogy téved, mert ha valamit elfelejtettem... – A repülőjegyet lefoglaltam nekik holnap estére, az ünnepi vacsora már készen áll...

– Nem egészen az evés jár a fejemben ebben a pillanatban – szakított félbe szelíden, miközben a keze gyöngéden a derekamra fonódott.

A pillantása sokat ígérő volt, és csábító.

– Oh! – nyögtem meglepetten.

Kellan szája sarkában csúfondáros mosoly táncolt, szemei ónixfényben játszottak, ahogy lenézett rám. Úgy éreztem, magába szippant a pillantásával. A bőröm felhevült, ahogy végigcsúsztatta kezét a gerincemen, fel egészen a tarkóimig, ahol cirógatva megállapodott.

– Olyan gyönyörű vagy, hogy a szépséged bármelyik menyaszszonnyét elhalványítja – mormolta, miközben egyre közelebb hajolt hozzám.

– Azért ezt úgy mondd, nehogy Lin meghallja.

Csöndes nevetésére megborzongtam.

– Elképzeltelek, milyen lennél fehérben – felelte, és éreztem, ahogy a karjába zárva lassan magához emel.

Zavartan babráltam a zakója hajtókájával, és koncentráltam, hogyan is kell hétköznapi lazasággal válaszolni.

– Kövér. Leginkább – vágtam rá azonnal, majd a ruhám felé böktem a fejemmel. – Talán nem tetszik neked az égszínkék?

Lin hosszú keresgélés és gondos válogatás után végül ezt a halványkék árnyalatút választotta, mely a vállakat és a dekoltázst mérséken szabadon hagyta, derékig szűken a testhez tapadt, onnan pedig a könnyű anyag lágyan omlott le a földre. Lin szerint ez a modell kiemeli az ártatlanságomat.

– Dehogynem, bár emlékszem, hogy a vörös legalább ilyen jól áll neked – mondta Kellan, majd merengve nézett rám, mintha elképzelne abban a bizonyos másik ruhában. – És az esemény, ami ahhoz a ruhához köt, azt hiszem, kicsit elfogulttá tesz.

Életem egyik legeseménydúsabb éjszakája volt, amikor azt a bizonyos bíborszínű ruhát viseltem. Akkor történt, hogy először csókolt meg úgy, hogy az érintése nem okozott fájdalmat nekem. Addig a pillanatig nem jöttünk rá, hogy láthatatlan alakjában megérinthetjük egymást. Ez is a képességei közé tartozott. Láthatatlan burkot volt képes maga köré vonni, ilyenkor egyedül nekem volt látható.

Később persze ez a problémánk is megoldódott, hiszen amikor a Zsoldost megpróbáltam megölni, egy gyilkos ige, az *Ultimspirit* beégette magát a bőrömbe. Ezáltal én is gonoszabbá váltam, így már képes voltam elviselni egy olyan lény érintését, akinek az egyik szülője történetesen démon volt.

Ugyancsak a vörös ruhás estén történt, hogy majdnem együtt töltöttük az éjszakát. Már mint úgy igazán... férfi és nő módjára, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Ha a Zsoldos nem éppen azt a pillanatot

választotta volna, hogy kiszakítsa a szobám falát, már attól az éjszaktól fogva nem nevezhetném magam szűznek. Így viszont...

Zavartan zökkentem vissza a valóságba. Figyelmen kívül hagytam a megjegyzés célzatosságát, de a szívem így is a torkomban dobogott. Meglepődtem, hogy egyáltalán képes vagyok megszólalni.

– Arra gondolsz, amikor a Zsoldos ránk támadt aznap éjjel? – inceskedtem fesztelenséget mímelve, de ahogy bosszús fényt láttam felvillanni sötét szemében, kitört belőlem a nevetés. Túl hangosra sikeredett, visszhangzott tőle a templom.

– Nem nyert – súgta a fülemhez hajolva –, de már közel jársz.

– Segíthetnél... – leheltem akadozó lélegzettel, és a mellkasának támasztottam a tenyeremet.

– Köze van ahhoz, amit a támadás előtt csináltunk.

Olyan mélyen vörösödtem el ezekre a szavakra, hogy attól féltem, ott helyben lángra lobbanok.

A gótikus falak visszaverték Kellan mélyen zengő nevetését.

– Látom, már rémlik...

– Azt hiszem, sejtem – mosolyogtam rá félszegen. A szívem kihagyott egy ütemet, ahogy a tekintetünk összekapcsolódott. – Tehát, Mr. Black! Megcsókolná az itt jelen lévő hajadont?

Elmosolyodott, és az egyik tenyerével megtámasztotta a tarkómat, míg a másik kezével szorosan tartott a derekamnál fogva.

– Az egész átkozott ceremónia alatt ez járt a fejemben.

Szája lágyan az enyémhez ért, és éreztem, ahogy az erő kiáramlik a végtagjaimból. Kellan ajkának feszes, mégis gyengéd érintése a legédesebb ambrózia volt számomra. Vad szenvedélyt lobbantott lángra bennem, mintha a testem az ő érintésére ébredt volna álmából.

Mielőtt a csókunk igazán elmélyülhetett volna, udvariatlan torokköszörülés szakított félbe minket. Támadásra készen fordultunk a hang irányába: egy magas fiú sétált felénk szemtelen hanyagsággal. Jégszőke haja szinte fehér volt, arcán önfeledt vigyor terült szét.

– Már elnézést, tisztelt ifjú pár, de azt hittem, ezen a részen már túl vagyunk. Mostanra mindenki az esküvői tortát habzsolja, jó esetben – jegyezte meg pergő nyelvvvel Milan.

Kibontakoztam Kellan karjaiból, és örültem, mert láttam az arcán, mennyire sajnálja, hogy el kell engednie. Én is bántam, hogy elmúlt a pillanat, de tudtam, hogy ő ott lesz nekem a következő napokban is, míg Milan valószínűleg bármelyik percben kámforrá válhat. Szó szerint.

Odaszaladtam a fiúhoz, és átöleltem a nyakát. Mint a legtöbb férfi ismerősömnek, neki is le kellett hajolnia hozzám, mivel hiába volt két évvel fiatalabb nálam, mégis bő húsz centivel ütötte az én magasságomat.

– Örülök, hogy eljöttél – súgtam a fülébe, mire huncutul felnevetett.

– Ki nem hagytam volna Lin cukkolását.

Kellan is odaért hozzánk, és barátságos jobbot nyújtott, amit Milan elfogadott. Annyira emberi gesztus volt, hogy mosolyognom kellett. Az enyémekek közül senki nem bízott igazán a féldémonban, Milan azonban más volt. Ő mindig is normálisnak tartotta, hogy a mentorom nem tiszta vérű boszorka.

– Te miért nem osztozol a többiekkel az élvezetekben? – kérdezte Kellan csúfolódva, majd beletúrta sötét hajába.

Csupán egy sanda pillantást vetett rám, de ennyi elég volt, hogy rádöbbenjek, mennyire igyekszik megnyugodni. Együtt érően

néztem rá – a szívem még mindig hevesen kalimpált a mellkasomban, hiába próbáltam csöndesebb iramra bírni.

Milan bosszúsan fújtatott, és hátradobta hátközépig érő, szőke loboncát.

– Rejtőzöm – osztotta meg velünk a titkát, majd tengerzöld szemével szúrósan végigmért bennünket. – Bár nyilvánvalóan nem olyan kellemes okaim vannak, mint nektek.

– Hol hagyta a testőrödet? – kérdeztem szemrehányóan, mire felháborodásában hűs légáramlatot támasztott a templom belsejében. Milannak ugyanis megvolt az a különleges képessége, hogy bármikor jégszekrénné tudta változtatni a legforróbb helyiséget is. Máris kellemesebben éreztem magam, és sikerült teljesen a szavaira koncentrálnom.

– *Az nem testőr!* – vetette oda félvállról. – *Az csak egy kislány.* Te jó ég, Claire, hiszen még nálam is fiatalabb fél évvel! Barbie babák valók még neki, nem harc.

– Milan! – igyekeztem komoly, korholó képet vágni, ahogy a fiúra néztem. – Trixie igenis a testőröd!

– Inkább az ölebem. Állandóan a nyomomban jár – húzta el a száját, és olyan fintort vágott, hogy majdnem megsajnáltam.

– A Bölcs rendelte melléd – mutattam rá.

– Aha, aki egy nyolcéves kislány.

– Olyan vagy, mint egy durcás kisgyerek, akit nem engednek a homokozóban játszani – dorgáltam meg, de nem bírtam megállni, hogy elnézően el ne mosolyodjam.

Még tisztán emlékeztem rá, mennyire ellenséges voltam Linnel, amikor hozzánk került. Első mentorom és atyai jó barátom, Gideon halála mélységesen felkavart, és elutasítottam mindenkit, aki a közelemben akart férközni. Lint rendszeresen leráztam, és igyekeztem

a lehető legkevesebb időt a társaságában tölteni. Teljesen átéreztem Milan helyzetét, de ahogy eszembe jutott Lin, valahol Trixie-t is sajnáltam kicsit.

– Én, kedves, tiszta vérű Claire, férfi vagyok! – folytatta Milan. – Akár be is bizonyíthatnám, ha ez a kétajtós szekrény itt melletted nem meresztgetné rám olyan fenyegetően a démoni retináját... – bökött a fejével Kellan felé.

Talán abban reménykedett, hogy sikerül felbosszantania, de Kellan a mennyezet felé emelte a szemét, majd vissza, így jelezve, hogy esze ágában sincs fenyegetésként tekinteni a fiúra.

– És főként, ha nem lennék két évvel idősebb nálad – fejeztem be a megkezdett mondatot, mire Milan hanyagul legyintett.

– Hidd el, bébi, sötétben nem vennéd észre.

– Hé, Casanova! – szólalt meg Kellan árnyalatnyi derűltséggel a hangjában. – Máris megmutathatod, mekkora legény vagy.

Milannal mindketten kérdően néztünk rá, ő pedig a fejével a háttunk mögé intett. A jelzett irányba fordultunk, és a templom ajtajában megpillantottunk egy apró termetű, vékony lányt, akinek égővörös hajzuhataga bájos csigákban keretezte kedves arcát. Lány vonásait szeplők hada díszítette, melyek valószínűleg minden bőrrel fedett területére kiterjedtek.

Elegáns, krémszínű nadrágkosztümöt viselt, hozzá illő magas sarkúval. Nagyon aprónak és tűzről pattantnak látszott, ahogy vékony karját haragosan összefonta a mellkasán.

Hirtelen ívelt szemöldöke miatt úgy festett, mintha mindig dühös lenne. Ebben a percben azonban valóban az volt. Smaragdzöld szeme haragos szikrákat lövellt, és ha módjában állt volna, bizonyára azonnal kivégzi Milant.

– Hé, Trixie! Lekésted az esküvőt – jegyezte meg csúfondárosan a fiú, mire Trixie tombolva megindult felé.

– Még egy dobásod van, Milan! – Meghökkenve néztem rá. A lány hangja egyáltalán nem illett apró, törekeny természetéhez. Egészen mély volt, mezzoszoprán, vagy talán alt, rekedtes színezettel.

– Mi a baj? – Milan maga volt a megtestesült ártatlanság, fojtott indulatát csak szájának apró rezdülése árulta el. – Talán nem tetszett a fürdő?

Meglepett pillantást váltottam Kellannel, de ő is értetlenül állt a hallottak előtt.

– Dehogynem – felelte elnyújtva Trixie. – Az a tucatnyi vénember a gyógyfürdőben azt mondta, hogy öreg napjaik kiemelkedő látványa voltam bikiniben...

Ahogy beszélt, a lány egyre vörösebb lett az emlék hatására, és meglepődve tapasztaltam, hogy apró, piros szikrák pattognak égő arca körül. Abban a pillanatban, ahogy ő is észrevette, megtorpant, mélyeket lélegzett, mire a szikrák eltűntek, és az arca is visszanyerte eredeti színét. Ámulva figyeltem az önkontrollját.

– Ne feledd! Még egy dobásod van! – nyitotta fel csillogó szemét higgadtan, de a pillantásával majd' felnyársalta a fiút.

Milant nem hatotta meg a fenyegetőzés. Közönyösen figyelte a lányt.

– És aztán?

– Aztán végeztünk! Elegem van, betelt a pohár! – Trixie komolyan nézett rá, szemében őszinte megbántottság csillogott. Mutatóujját fenyegetően emelte Milan arca felé. – Ha még egyszer átversz, magadra maradsz.

Azzal fogta magát, és sarkon fordulva kiviharzott arra, amerről érkezett.

Ennyit a bemutatkozásról, gondoltam, majd szemrehányó tekintettel fordultam Milan felé.

A fiúból fagyos légáramlat áradt, ebből tudtam, hogy jobban megviselte az iménti jelenet, mint azt mutatni szerette volna. Igyekezett azért hanyag mosolyt erőltetni az arcára.

– Az előző tíz alkalom után is ezt mondta – vont vállat. – Majd megbékül most is.

Vigasztalóan vállon veregettem, de tapintatosan megtartottam magamnak a véleményemet. Éreztem, hogy Kellan megragadja a kezemet, ujjainkat egymásba fontuk, és elindultunk a friss házások után.

Öntudatlanul ragaszkodtunk az ilyen apróbb érintésekhez. Kényszeresen fogózkodtam meg benne, vagy simultam oda hozzá, ha már bizonyos ideje nem érintkeztünk. Már kezdtem volna pszichológiai analízisekben keresni ennek a kényszernek a magyarázatát, de észrevettem, hogy ő is hasonlóan cselekszik, valahányszor a közelembe kerül.

Végigsétáltunk a templomtól induló kikövezett ösvényen. Bár lassan a télhez közeledtünk, meglepően enyhe volt az idő. Ajándékként tekintettük a halvány napsütést, amely a ködfoszlányokat lassan felszárította. Nem volt szükség kabátra, de vékony koszorúslányruhámban már meg-megborzongtam az időnként feltámadó hűvös szélben.

A szemem sarkában apró mozgást érzékeltem. Összereztem, de ahogy odanéztem, rájöttem, hogy csak egy macska. Elfordítottam a pillantásomat, néhány lépés után azonban akaratlanul is visszanéztem. A macska minket figyelt. Nem úgy viselkedett, mint egy átlagos macska, amelyik kényelmesen nyalogatja a mancsát, majd nagyot ásítva továbbáll. Ez a macska hozzá sem ért hollófekete

bundájához, csak követett minket, ahogy végimentünk a kis ösvényen. Hideg zöld és fakósárga színek keveredtek a szemében, és egyszer sem pislogott, míg szúrós tekintetét rajtunk tartotta.

Megborzongva fordultam Milan felé, és kényszerítettem magam, hogy ne nézzek újra a macskára.

– Mit csináltál a testőröddel, hogy ennyire mérges rád? – kérdeztem, miközben végigsétáltunk a templom mellett kanyargó ösvényen, melyet az ős utolsó virágai szegélyeztek.

– Semmit – vágta rá túl gyorsan, és erősen fókuszálni kezdett valamire a távolban.

Nem tudott átverni, tisztában voltam vele, hogy kerüli a szemkontaktust. Szúrós pillantást vettem rá. Persze nem láthatta, de mintha megérezte volna. Magyarázkodni kezdett.

– Ugyan már, csak egy apró tréfa volt. Már itt voltunk ebben a világban, és ez a csaj még nálam is elveszettebb. Azért én már átjöttem néhányszor hozzátok, ugye, de *ez* még soha ki sem mozdult a Kődön túlra – hadarta megvetően, alkalmat sem adva, hogy felvilágosítsam, ez azért nem lehetett valami kellemes érzés Trixie-nek. Milan egyre jobban belelovalta magát. – Persze nem olyan Neander-völgyi, hogy meglepődjön a kocsikon, meg az áramon, meg hasonlókön, de amikor valaki a közelembé jött, azonnal igazi fúriává változott. Mintha valami átkozott gardedám lenne, aki vigyáz a már nem létező erényemre. Megőrijtett!

– És?

– És kicsit elküldtem pihenni egy északi gyógyfürdőbe – fakadt ki Milan, miközben lassan elértük a kifejezetten erre az alkalomra bérelt fekete Mercedest.

Kellan gálánsan kinyitotta előttem az utasülés felőli ajtót. Melen rámosolyogtam, kezemmel végigsimítottam az övén, mielőtt

beszálltam volna. Milan dacosan vágta be magát a hátsó ülésre, Kellan pedig beült a volán mögé. Úgy láttam, remekül szórakozik a fiún.

– Nem értem, miért olyan nagy baj, ha elküldted pihenni – fordultam hátra értetlenül, amennyire a biztonsági övem engedte.

Kellan nem kommentálta a fiú heves szóáradatát, de ajkának szegletében nevetés bujkált. Indított, mire a motor dorombolva életre kelt.

Milan úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

– Nem figyeltél? Egy szál bikiniben a gyógyfürdő közepére küldtem... a sok kéjenc közé.

– Oh! – kapcsoltam kissé megkésve.

– Megérdemelte – győzködött engem éppúgy, mint saját magát.

– Milan, ugye tisztában vagy vele, hogy Trixie a testőröd? – szólalt meg mellettem váratlanul Kellan. Meg sem várva a fiú választását, folytatta. – A testőr hatalma nem akkora, mint azé, akit védelmez. A testőrök hatalma csupán egy dologban teljesedik ki: a védelemben. Trixie nem tud érdemben védekezni a szeszélyeid ellen, és így nem tudja teljesíteni a feladatát, hogy megóvjon téged a támadásoktól.

– Mire akarsz kilyukadni? És egyáltalán: hogy tudna megvédeni bármitől, ha nincs akkora hatalma, mint nekem? – szakította félbe türelmetlenül Milan.

Idegesen pillantottam Kellanre. Félttem, hogy a fiú felbosszantja, de Kellan ajkán továbbra is elnéző mosoly játszott.

– Pontosan tudod, hogy a testőrök bármekkora támadást képesek elhárítani, ráadásul van még egy dolog, amit neked soha, nekik viszont bármikor szabad...

Sokatmondó pillantást vetett Milanra a visszapillantó tükörben, majd egyszerre mondtuk ki mindhárman, amire gondolt.

– Gyilkolhatnak.

Ezzel mind tisztában voltunk. A tiszta vérűek, vagyis az Utol-sók, amilyenek Milan és én voltunk, nem használhattak halálos erejű átkot senkire. Milannak nem is volt soha a fejében, én viszont elragadtattam magam. Amikor utoljára egy zsoldos közelébe kerültem, és a gyilkos ige a kulcscsontom fölé égette magát a bőrömbe. Csak Kellan bársonyosan csábító hangján múltott, hogy nem váltottam át démonná. Ugyanis, ha gyilkolunk, az erőnket felemészti a sötétség, és a lelkünk megszűnik létezni.

Milan elégedetlenül, de legyőzötten sóhajtott.

– Remek! Saját százhatvan centis, nőnemű kivégzőosztagom van.

– Hé, ha lehet, a testmagasságot hagyjuk ki a kifogások sorából – szúrtam közbe sértődöttséget mímelve. Megértettem mindkét fél helyzetét, ezért egy szemrehányó pillantással Kellanbe fojtottam a megjegyzést, ami kikívánkozott belőle.

A környék megelevenedett körülöttünk, ahogy visszaértünk a városba. Bár az esküvőt egy elhagyatott külvárosi kápolnában tartottuk meg, a házunk mélyen a város szívében bújt meg.

Kellan rákanyarodott az épülethez vezető útra, majd begördült a mélygarázsba.

Miután egy másik államban a belvárosba költöztünk, nehéz volt olyan helyet találni, ahol nem szúrunk szemet senkinek. Az egyik luxus szálloda tetőlakosztályát találtuk megfelelő otthonnak. Az egyetem közel volt, és a tetőn nyugodtan gyakorolhattuk a különböző színes fényjelenségekkel járó varázslatokat és bűbájokat. Nem látott meg bennünket senki, hiszen jóval a város fényei fölé nyúlt az épület.

A pénzügyi helyzetünkről engem nem tájékoztattak, de tisztában voltam vele, hogy a magamfajtanak nem nehéz anyagi javakhoz

jutnia. A tőzsdén kívül az ingatlanpiac is kitűnő befektetésnek bizonyult, különösen akkor, ha némi mágiával fűszerezték. Lin és Kellan intézték ezeket az ügyeket.

Kiszálltunk a sötét Mercedesből, egymás mellé sorakozva a liftek felé indultunk, közben folyamatosan hallgattuk Milan duzzogását.

– Törpeterminátor! A melltartójában is ártásokat rejteget!

A parkolósint félhomályba burkolózott, lépteink visszhangot vertek a kongó falak között. Kellan kisimított egy tincset az arcomból, ami minduntalan kicsúszott a fülem mögül.

Hirtelen kellemetlen érzés hasított belém. Rosszat sejtve megtorpantam, és mintha tükörmozgást végeznének, Kellan és Milan is mozdulatlanná merevedett. Fagyos légáramlat sodródott felénk, mintha figyelmeztetés lett volna. Lenéztem a csuklómra, melyen máris felizzottak az őseim védelmező ígéi.

Milan azonnal elhallgatott, és tengerzöld szemével a sötét folyosót fürkészte.

– Ketten vannak – csendült fel mellettünk egy rekedtes női hang, az egyik kerek oszlop árnyékából.

Milan bosszúsan fújtatott.

– A frászt hoztad rám, Trixie!

– Nincs túl nehéz dolgom, ugye? – lépett elő az apró lány.

Szeplős arcán gúnyos mosollyal közeledett Milan felé, lépteinek hangos koppanása felverte a parkolóház rideg csöndjét.

– Kik azok? – kérdeztem, figyelmen kívül hagyva a kis közjátékot.

– Csak két Üldöző – mormolta Kellan, de haragosan ráncolta össze a homlokát.

Mindenki feszülten figyelt. Semmi nem mozdult, majd a lépések újra felhangzottak, ezúttal a hátunk mögül, és valami különös

doromboló hang is társult hozzájuk. Végigfutott a hátamon a hideg, szaporán szedtem a levegőt, kezdtem igazán pánikba esni. Éreztem, hogy a védelmező ígém egyre intenzívebben izzik a csuklómon, így már biztos lehettem benne, hogy valaki ártó szándékkal közeledik felém.

„*Nyugalom! Nem hozzád jöttek!*” – csendült egy hang a fejemben.

– Lucas! – sóhajtottam.

Éreztem, hogy a megkönnyebbülés hús folyamként árad szét bennem. Az ő lépteit hallottam. Az én testőröm – Trixie-vel ellentétben – férfi volt. Ráadásul abból a veterán fajtából, aki mindent az erejével, nyers erőszakkal intéz el.

– Van még itt valami – mondta Kellan továbbra is a sötétséget pásztázva.

Közelebb lépett hozzám, és úgy helyezkedett, hogy takarásban legyek. Széles vállaitól, fölém tornyosuló alakjától alig láttam valamit.

A parkolóház túlsó végében a lift zökkenve leért, majd a súrlódó hangot is hallottuk, ahogy kinyílt. Újabb lépések zaját verték vissza a hideg kőfalak, és az ellenséges légáramlat egyre erősebben vett körül bennünket.

– Lucas, ki van veled? – fordította oldalra a fejét Kellan.

A hangja csöndes volt, mégis tisztán ki lehetett venni a szavait. Nem értettem, kiről beszél. Érzékeltem a hátam mögött Lucast, de mást nem hallottam, csak azt a különös dorombolást. Nem tudtam, mire vélni, értetlenül álltam a hang előtt.

– Barát – mormogta Lucas kelletlenül.

Mielőtt reagálhattunk volna, két alak tűnt fel a parkolóház túlsó végén. A világítás gyér volt ugyan, de ahhoz éppen elegendő, hogy

felismerjem őket. Bertha és William. Ahogy megláttam őket, emlékek sora rémlett fel előttem.

Csupán két hónapja történt. Szinte felfoghatatlan, de valóban csak ennyi idő telt el azóta, hogy utoljára találkoztunk az Üldözőkkel. Azokkal az emberekkel, akik generációról generációra öröklik ezt a „foglalkozást”. Az egyetlen céljuk, hogy az ő végtelenül tiszta világukat megőrizték továbbra is olyannak, amilyen: emberinek.

A legjobb barátnőm, Maxine az életét áldozta értem. Ezzel fellázadt az Üldözők alapvető hite és életfelfogása ellen, miszerint egy Boszorka nem lehet barát. Bertha, Maxine anyja akkor megbocsátott, de William soha. Az iskola sztárjával, Williammel egy évfolyamba jártunk, akár ki is alakulhatott volna valami közöttünk, de pechére éppen akkor toppant az életembe Kellan. Onnantól kezdve esély sem volt rá, hogy bárki mást észrevegyek.

Bertha középmagas, dekoratív nő volt. Kerek arcát szögegyenes, szőke hajtincsek keretezték. Rendkívüli bájt kölcsönzött neki, ahogy hatalmasra nyílt kék szemével kíváncsian szemügyre vett bennünket. Minden mozdulatában Maxine-re emlékeztetett.

William nem sokat változott, mióta nem láttam, noha sötétszőke haja most rövidebbre volt nyírva, mintha katonás rendben akarná tudni a legutolsó hajszálát is. Úgy tűnt, mintha nőtt volna, már csaknem olyan magas volt, mint Kellan. Régebben napbarnított bőre megfakult, arcán harag és a keserűség tükröződött. Idősebbnek tűnt a koránál.

Amikor közelebb értek hozzánk, lassítottak, majd háromlépésnyire tőlünk megtorpantak.

– Rég találkoztunk... – kezdte Bertha óvatosan, bizonytalan pillantását rám függesztve.

Gyanakodva ráncoltam a homlokom.

– Nem olyan régen – emlékeztettem ridegebben, mint szerettem volna.

Milan jó hangulatában volt, ezért rákontrázott.

– Nem elég rég!

– Nem lett volna erre szükség, ha betartjátok az alku rátok eső felét – reccsent William.

Olyan hirtelen csattant fel, és annyi gyűlölet volt a hangjában, hogy akaratlanul is összerementem.

– William...

– Nem, Bertha! Ez az igazság! – szakította félbe a nőt Will.

– Továbbra is rébuszokban akarsz beszélni, *ember?* – kérdezte gúnyosan Trixie, rekedtes hangjából áradt a fenyegetés. Nem csupán üres ígélet volt a cselekvésre, hanem tömény mentális támadás.

Will azonban meg se rezzent.

– Nem hozzátok jöttünk. Csak hozzá – intett a fejével Milan felé, de a tekintete ide-oda ugrált Kellan és Lucas között. – A szabályt ő szegte meg, amikor visszatért ebbe a világba, nyomós, számkra megmagyarázható indok nélkül.

Milan egyik szőke szemöldöke felszaladt, vékony ajkán csúfondáros mosoly jelent meg.

– És mit akarsz tenni ellene?

– Nem hiszem, hogy igazán szeretnéd tudni, *öcsi!*

– A kakasviadalt megrendezhetitek később is, előbb azonban elmondhatnátok, mi a probléma – javasolta némi éllel a hangjában Trixie, és úgy mozdult, hogy ha kell, előbb tudjon Willhez érni, mint ő Milanhoz. Testőrvére kétségtelenül működött: a legjobb védekezés természetesen a támadás.

Éreztem Lucast, de nem láttam. A különleges mentális kapcsolat miatt mindig pontosan tudtam, hol van, nem volt szükség vizuális

megerősítésre. Kellan gyakran jegyezte meg évődve, hogy erre bizony féltékeny is lehetne, azonban elég meggyőzően állítottam, hogy elhiggye, erre semmi szükség.

A szituáció kísértetiesen emlékeztetett egy korábbi eseményre: hirtelen a tisztáson éreztem magam két hónappal korábban. Újra ott voltam a Ködben, ahol az Üldözők a végletekig feszítették a türelmünk határait.

Mintha időzített bombán ülnénk megint.

Ismét hallottam a dorombolást, de ahogy körülnéztem, semmit nem láttam, ami igazolta volna egy macska jelenlétét. Ráadásul ez a dorombolás sokkal mélyebb és intenzívebb volt, mintha nem is házimacska, hanem egy nagyobb testű ragadozó adta volna ki magából.

Gondolatban megcsóváltam a fejem. Már különös hangokat is hallok egy feszült pillanatban. Tisztára bolond vagyok.

A vita közben folytatódott, végül Kellan szólalt meg.

– Az alku szerint bárki átjöhet, és következmények nélkül eltölthet itt huszonnégy órát.

– Talán a mi óránk gyorsabban ketyeg... – vágta rá gúnyos, kihívó mosollyal William.

Az a különös érzésem támadt, hogy provokálni akarja Milant. Ehelyett azonban Trixie-t sikerült felbőszítenie. Az apró lány hatalmas túsarkúiban egy lépéssel közelebb koppantotta magát Willhez, közben fenyegetően ráemelte a mutatóujját.

– Talán meg kellene tanulnod használni az órát! – jegyezte meg, majd fitymálóan hozzátette. – Bár valószínűleg az a kis teljesítményű emberi agyad képtelen végrehajtani ezt az egyszerű feladatot.

Bertha jól láthatóan elsápadt, és belekapaszkodott Will karjába.

– Ideje mennünk!

William lerázta magáról a nő kezét, és továbbra is kihívóan nézett ránk.

– A te hibád az egész! Miért nem tudtak otthagyni téged a te fajtád között, amikor meghalt az anyád?

A szavai éles mennydörgésként hatottak a parkolóház nyomasztó csendjében. Elkaptam Kellan karját, hogy megállítsam. Nem akartam harcot, nem akartam összecsapást, csak szerettem volna végre eltűnni innen.

Az események felpörögtek. Alig tudtam követni, olyan gyorsan történt minden.

– Vicky, állj! – harsant Lucas parancsa olyan hangon, amelyet még soha nem hallottam tőle. Hideg volt, és olyan kemény, hogy a legszilárdabb gránitot is kettéroppantotta volna.

Alig futott át az agyamon, hogy ki lehet az a Vicky, amikor váratlanul egy fekete árny rontott neki Will hatalmas testének. Valahonnan a fejünk fölül érkezett a támadás. Egy hosszú, karcsú, fekete füstbe burkolózó alak lendületből döntötte le Willt a lábáról, de mielőtt eleshetett volna, megragadta a nyakánál. Az egyik tartóoszlophoz szegezte úgy, hogy a lába nem érte a földet.

Mindenki szoborrá merevedve figyelte a fekete füstöt. Tisztában voltunk vele, hogy csupán egy mágikus köpeny lehet, de nem tudtuk kivenni, ki rejtőzhet alatta. Fogalmam sem volt, mi zajlik a szemem előtt. Olyan volt, mintha egy filmet néznék, aminek lemaradtam az elejéről.

Lucas volt az első, aki magához tért. Úgy tűnt, közülünk ő az egyetlen, aki nagyon is tisztában van a fekete lény kilétével. Ahogy Lucas mellém lépett, és felpillantottam rá, egy csöppet sem irigyeltem ezt a valakit. A testőröm arcán olyan féktelen indulat tükröződött, hogy attól tartottam, menten letépi az idegen fejét.

– Vicky! Azonnal elengeded azt az embert! Hallottad? Most!

Hiába. A füstszerű valaki továbbra is ott örvénylett az oszlophoz rögzített Will előtt, és a nyakánál tartotta olyan biztosan, mintha csak parancsot kapott volna erre. Ügyet sem vetett a környezetére, Will arca pedig egyre élénkebb színárnyalatokat produkált az oxigénhiány miatt.

– Az ördög vigyen el téged, meg a Bölcset is, amiért rám szabadított! – fakadt ki Lucas. Cifra káromkodásáradata megállta volna a helyét bármelyik emberi kocsmában.

Csodálkozva figyeltem a jelenetet, Milan remekül mulatott, és úgy láttam, Kellan szemében is elégedett fény csillog, ahogy a kínlódó Willt nézte.

Lucas végül a fejemben szólt hozzám.

„Claire, szólj neki!”

Úgy néztem fel rá, mintha azt mondta volna, hogy vetkőzzek meztelenre. A pillantásomra keményebb üzenetet küldött mentálisan.

„Csak rád hallgat. Parancsolj rá, különben megöli azt a szerencsétlent!”

Nem értettem. Hogyan mondhatnám meg én bárkinek is, hogy mit tegyen? Parancsoljam ráadásul. És nem is akárkinek, hanem egy fekete füstfelhőbe burkolózó gyilkológépnek.

Lucas türelme elfogyott, mielőtt megemészthetem volna a kérését.

„Csak simán bízz bennem, ahogy eddig! Majd elmagyarázok mindent.”

Kétségbeesetten néztem rá, majd Willre, akinek az ajkai egészen elkékültek, az arca pedig halványszürke árnyalatot öltött. A sípoló hang, ami betöltötte az egész parkolóházat, tőle származott.

„Mondd neki, hogy engedje el!”

Lucas most már sürgetett. Kellan észrevette, hogy valami történik. Felém mozdult, de alig láthatóan intettem neki, hogy ne tegye. Ha közel engedem magamhoz, soha nem leszek képes tiszte séges parancsot kiadni ennek a valaminek.

„Claire!”

A füstszerű lényre fókuszáltam. Felkészültem, hogy természetesen nem engedelmeskedik majd nekem, én pedig komplett idiótát csinálok magamból a barátaim és az Üldözők előtt. Mégsem engedhettem, hogy végezzen Willel. Tartottam tőle, hogy ez újabb összecsapásokhoz vezetne a boszorkányok és az Üldözők között.

– Engedd el! – bukott ki végül belőlem a parancs.

Éreztem magamon a csodálkozó pillantásokat, hallottam Milan kuncogását, de nem foglalkoztam semmivel. Némán figyeltem, ahogy a hangomra a füst váratlanul megdermedt, majd lassan a földre eresztette Will fuldokló testét.

„Oké, ügyes. Most dicsérd meg, hogy az ördög vinné el azt a makacs pofáját!”

Már meg sem lepődtem a különös mondaton, azon azonban igen, ahogy azt Lucas gondolatban kiejtette, ezúttal ugyanis lényegesen kedvesebben csendült a hangja. Közelebb akartam lépni az örvénylő füsthez, ami most kicsit elveszve, tétován állt az áldozata fölött, de tudtam, hogy Kellan úgysem engedné.

– Jól van – súgtam csöndesen, de a szavaim így is kongtak a parkolóházban. – Ügyes vagy, Vicky!

Hirtelen ugrott be a név, ahogy Lucas először nevezte az idegent. Először félttem, hogy rosszul emlékeztem, de aztán a fekete füst lassan magas, vékony alakká formálódott. Andezitszínű latexruhát viselt, mely második bőrként tapadt a testére.

A korábban hallott dorombolás újra felhangzott, most már biztosan tudtam, hogy ettől a valakitől ered, aki füstköpönyegét levette immár teljesen láthatóvá vált. Lassú, lusta, elnyújtott mozdulatokkal fordult felénk, nehogy a hirtelenségével magára vonja a haragunkat.

Egy ázsiai lány volt, középen elválasztott, szögegyenes fekete haja a vállára hullott. Magasabb volt nálam, de Kellanre még neki is fel kellett néznie. Alabástromarca akár egy tökéletesre formázott porcelán, mandulavágású szeme barnán, melegen csillogott, ahogy rám nézett. Piszte orra kecses ívben feszült, felső ajka pedig teltebb volt, mint az alsó, mintha szilikonozva lett volna. Mégis, ahogy végignéztem a lányon, biztos voltam benne, hogy minden egyes porcikája valódi.

– Lucas, mire véljük ezt? – fordult a testőrömhöz Kellan.

Éppúgy össze volt zavarodva, mint én, de őt ez különösen bosszantotta. Nem tudta mire vélni a lány különös szótlanságát, és minden pillanatban támadástól tartott.

– Nyugi! Nem ártalmas...

– Nem ártalmas? – Bertha hirtelen megtalálta a hangját. Próbálta Willt magához téríteni annyira, hogy méltósággal el tudjanak menni a helyszínről, de egyelőre a fiú minden erejét felemésztette, hogy friss oxigénnel töltsse meg a tüdejét. – Mégis mikor lenne ártalmas? Ha kivégezte volna?

Lucas metsző pillantást vetett a nőre.

– Rosszul fogalmaztam: ránk nem ártalmas – javította ki magát unottan, majd Kellanhez fordulva élénkebben folytatta. – Claire parancsol neki. Kizárólag. Senki másra nem hallgat.

– De... miért? – kérdeztem, és feltűnt, hogy a lány az én hangomra élénkebben figyel, mint a többiekére.

Az arca kifejezéstelen volt, de a szeme izgatottságról árulkodott. Szinte éreztem a belőle áradó vibrálást.

Lucas borostás arcán keserű mosoly jelent meg, ahogy odalépett a lány mellé. Úgy mutatott rá, mintha csupán egy használati tárgy lenne.

– Ez itt Victoria Cat. A Bölcs küldte neked ajándékba.

2. Amikor a világ összeomlik

„Síri csöndbe semmisülve, kábulattal elgyötörve,
Álmodtál, tébolyálmodtál, mint halandó senki más...”

(Edgar Allan Poe: A holló)²

Claire

MÉLY CSEND FOGADTA A BEJELENTÉST. Ennél jobban azzal sem lepett volna meg, ha közli, hogy ezentúl rendszeresen borotválkozik és öltönyt fog hordani. Az én döbbenetem azonban meg sem közelítette Milan és Trixie ámulatát.

– Egy *Cat!* Úgy tudtam, egyetlen példány sem maradt a fajtájukból – sóhajtott a őszinte csodálattal Trixie.

Milan szinte öntudatlanul áradozott tovább.

– *A győzelem macskája!* Azt gondoltam, csak mítosz, amivel gyerekkoromban próbáltak elaltatni...

Trixie nőhöz nem méltóan horkant fel.

– Mikor is volt utoljára? Tegnap éjjel?

---

² Edgar Allan Poe *A holló* című versének részleteit Csillag István fordításában közöljük.

Gúnyolódásának elvette az élet, hogy mindketten továbbra is leplezetlen ámulattal bámulták a lányt. Kezdett bosszantani, ahogy bántak vele. Végére is nem robot, vagy igazi macska...

– Nekem nem küldött ilyet a Bölc? – nyafogott Milan, és már csak egy lépés választotta el, hogy el ne kezdje tapogatni és bökdösní a szerencsétlent, hogy megállapítsa, valódi-e.

– Mi az, hogy ilyet? – suttogtam felháborodva.

Úgy tűnt, csak Vicky hallja, amit mondok. És persze Kellan, aki finoman megszorította a kezemet. Neki sem tetszett a bánásmód, de ő többet tudott, mint én. Ebben biztos voltam.

– Claire-rel kivételez, ezt meg is mondom Reginának, ha hazamentem... – pufogott Milan.

– Akkor csak menj! – csattant fel ingerülten Bertha.

Teljesen elfeledkeztem a jelenlétükről. Időközben Willnek sikerült újra levegőhöz jutni, így már normális arcszínnel, de továbbra is gyilkos tekintettel méregetett bennünket.

– Te! – mutatott Milanra, a szorítástól rekedtté vált hangján. – Vissza kell menned! Mielőtt lemegy a nap. Különben...

Nyitva hagyta a fenyegetést, majd egy legyintéssel lerázta magáról Bertha aggodalmas érintését, és botladozó léptekkel elindult a parkolóház kijárata felé. Nem arra távoztak, amerről jöttek. Próbáltam visszaterelni a gondolataimat a macskalányhoz, de nem tudtam elszakadni a kérdéstől, mi lehet az oka, hogy Bertha és Will idejött. Úgy tűnt, mintha az asszony maga sem tudná eldönteni, hogy velünk van-e, vagy ellenünk.

Milan nem tulajdonított túl nagy jelentőséget a jelenetnek. A szeme szinte kocsányon lógott, úgy bámulta a lányt.

– Valaki elmagyarázná végre, hogy kicsoda ő? – csattantam fel kicsit ingerültebben, mint kellett volna.

Lucas megrázta a fejét.

– Nem ki, hanem mi. Ő érted létezik. Olyan, mint egy organikus robot.

– De nem beszélhettek róla úgy, mintha nem lenne élő, lélegző valaki! – fakadtam ki. – Emberiességről még nem hallottatok?

– Jézusom! – nézett rám elszörnyedve Milan. – Milyen mesékkel tömték a fejed gyerekkorodban, *emberlány*?

– A Hamupipókéval meg a Szépség és a szörnyeteggel – vágtam vissza. – Normális emberi mesékkel, és – csak, hogy tudd – imádtam őket!

Kellan arcán derűs mosoly suhant keresztül, de egyéb jelét nem mutatta, hogy részt kívánna venni a társalgásban. Ismertem már annyira, hogy tudjam, majd négyszemközt fejtí ki a nézeteit.

Lucas vetett véget a vitának.

– Erre nincs időnk. Majd Kellan mesél neked a Catekről.

– És te? Elmész?

– Nem egyedül megyek – felelte. – Még vissza kell mennem Nimbusba, a Bölcs vár rám.

– Kinek a testőre vagy te? Az elmúlt két hónapban alig láttalak! – duzzogtam mosolyogva.

– Itt van neked Kellan, Bíborhajú, és most már egy Cat is.

– Vicky – javítottam ki ösztönösen, figyelmeztetve a macskalány becenevére.

Lucas az égnek emelte a szemét, majd segélykérően Kellanhez fordult.

– Értesd meg vele, mire visszajövök!

– Indulunk? – állt elénk menetkészén Trixie.

Egészen elszontyolodtam. Rádöbentem, hogy ismét elmennek azok, akik a leginkább hozzám hasonlók, akik igazán át tudják

érezni, mit jelent egy olyan hatalommal élni, amit nem mindig sikerül uralni, én pedig nem tarthatok velük. Moldomusba, a boszorkányok városába, démonok nem teheték be a lábukat. Én pedig nem voltam hajlandó elmenni a féldémonom nélkül.

Trixie-hez léptem, megöleltük egymást.

– Örülök, hogy megismerhettelek, tiszta vérű Claire!

– Én pedig örülök, hogy Milan ilyen jó kezekben van!

Felháborodott horkantás volt a válasz, majd Milan félretolta Trixie-t az útjából, és a karjaiba zárt.

„Komolyan csömöröm lesz ezektől a pillanatoktól!”

Lucas hangja olyan unottan csengett a fejemben, hogy akaratlanul is kibuggyant belőlem a nevetés. Milan csodálkozva nézett rám:

– Mi van?

Nevetve ráztam meg a fejemet, de a Lucas felé vetett szemrehányó pillantásom elárult bennünket. Milan átlátta a helyzetet, és elengedett.

– Már megint nyomatja a rizsáját, mi? Pedig fogadni mernék, hogy ez alatt a ronda külső alatt érző lélek lakik.

– Na, azt ajánlom, sürgősen pattintsd Nimbusba a tiszta vérű hátsódat, különben ez a ronda pofa érzéssel rugdos majd téged odáig.

Lucas szavaira Trixie erősen pislogott, s mielőtt Milan visszavághatott volna, megragadta a karját. A következő pillanatban a szemük vörösen felizzott, és ködfelhővé váltak, majd teljesen eltűntek.

– Legalább a testőrének van esze – morogta Lucas, majd felém fordulva megérintette képzeletbeli cowboykalapját. – Egyben legyél, mire visszajövök!

– Igyekszem – mosolyogtam rá, de már nem voltam biztos benne, hogy meghallotta.

– *Caligo nobilum!* – biccentett felénk a villámút varázsigejét sóhajtva, majd ő is eltűnt a ködfelhőben. Incselkedve fordultam Kellan felé:

– Erre megtanítasz egyszer?

Elmosolyodott, de a tekintete komoly maradt.

– Régóta tudod, hogyan kell csinálni, csak még sosem próbáltad – súgta határozottan.

Egyik kezével végigsimított az arcomon, megcirógatta az államat, majd sajnálkozva elengedett. Először nem értettem, de hirtelen eszembe jutott az udvariatlanságom, hiszen nem voltunk egyedül.

Victoria Cat tőlünk néhány lépésnyire állt, arcát továbbra is a tökéletesen kiismerhetetlen, szoborszerűen gyönyörű maszkba zárta, a szeme azonban tele volt érzelemmel. Nem voltam hajlandó tudomásul venni, hogy ő nem valaki, hanem csak valami.

Kellan valamiért most elengedett, de kivételesen nem foglalkoztam vele. Minden figyelmemet lekötötte, hogy szóra bírjam szegény lányt. Közelebb léptem hozzá, és a kezemet nyújtottam felé.

– Helló, Vicky! Claire vagyok.

Jólesett, hogy Kellan visszatartotta feltörni készülő jókedvét, mert ekkor olyasmi történt, amire végképp nem számítottam. Vicky olyan hirtelen mozdult, hogy követni sem tudtam. Az egyik pillanatban még előttem állt, és engem figyelt azokkal a hatalmas mandulavágású szemeivel, mintha könyörögne, hogy értsem meg őt, a következő másodpercben pedig a lábamhoz vetette magát.

Térdre esett előttem, és akkora erővel karolta át a derekamat, hogy alig kaptam levegőt. Szinte a szuszit is kiszorította belőlem,

ahogy az arcát a hasamnál a ruhámba fúrta, és szenvedélyesen magába szívta az illatot.

Megpróbáltam eltolni magamtól, de mintha csak egy sziklát próbáltam volna arrébb gurítani. Akkora erő volt benne, amilyen-nel még soha nem találkoztam. Talán csak Kellannél, aki tőlünk egy lépésnyire immár nem fogta vissza magát, és hangosan kacagott. Öblös hangját visszaverték a rideg kőfalak, én pedig nehezen álltam meg, hogy vele ne nevessek.

– Inkább segíthetnél – jegyeztem meg szinte kétségbeesve, majd halkán suttozva hozzátettem. – Szerinted miért csinálja ezt?

– Mert szóba álltál vele – felelte magától értetődően Kellan, mire döbbenetn néztem rá.

– Már hogy az ördögbe ne álltam volna szóba vele?

– Claire, akár elfogadod, akár nem, ő egy Cat. A macskád!

– Kellan!

– Nem túlzás. Egyedül azért létezik, hogy téged szolgáljon. A hatalma nagyobb még az enyémnél is. Tudom, hogy nehéz elfogadnod, de valóban nem rendelkezik önálló személyiséggel. Minden tiszta vérű boszorkának volt egy Catje, de egy hosszú időn keresztül tartó járvány szinte az egész fajjal végzett.

Ahogy beszélt, Vicky, kicsit engedve a szorításán, felemelte a fejét, és barna szemében tükröződni láttam mindazt, amit Kellan mondott. De mást is láttam. Láttam a félelmet, az elkeseredettséget, a magányt. Szentül hittem, hogy nem kizárólag az én szolgálatomra született, és elhatároztam, hogy amint lehet, ezt be is bizonyítom mindenkinek.

– Szerintem tévedsz – makacskodtam.

– Szerintem a naivitásod még mindig határtalan – vágott vissza kedvesen Kellan.

– Miért küldött nekem a Bölcs egy... – Képtelen voltam kimondani.

– Egy szolgát? – segített ki, mire elkeseredett pillantást vetettem rá. – Fogalmam sincs, de bizonyára nyomós oka lehetett.

– Mit csináljak vele?

– Semmit nem kell csinálnod vele. Ő miattad létezik. A te testi és lelki épséged számára minden egyébnél többet jelent. Mondhatni, mindent. És van egy tulajdonsága, ami végképp egyedivé teszi őt a számodra.

– Már maga a létezése is egyedi a számomra... – mormoltam, de azért feszülten figyeltem.

– Az egyetlen lény a világon, akire egy tiszta vérű sem mondhat halálos átkot.

Szavai visszhangoztak – a kongó garázs miatt, vagy mert olyan hatásosan mondta, nem tudtam volna megmondani, de még a fejemben is hallottam visszacsengeni a szavakat. Amikor két hónappal ezelőtt hirtelen támadt gyűlölettel megpróbáltam megölni a Zsoldost, Wentwortht, a kulcscsontom fölé vésődött a gyilkos ige, az *Ultimspirit*. Attól kezdve, ha elragadott az indulat, az ige azonnal felizzott. Legtöbbször Kellan volt mellettem, és ő tanított, segített a kényszerű önkontroll megtartásában. Ha csak egyszer is használtam volna valakire a halálos ígét, az áldozatom utolsó lehetőségével együtt a bennem lévő tisztaság is elszállt volna, hogy a démoni lét vegye át az uralmat felettem.

Ha igaz volt, amit Vickyről mondott, rajta könnyedén gyakorolhatnám az önnyugtató fájdalmas és hosszadalmas feladatát. Ahogy belenéztem Kellan ónixszemébe, tudtam, hogy neki is éppen ez fordult meg a fejében.

Mindenesetre semmiképp sem ezen az éjszakán fogom elkezdni.

– Indulnunk kellene. Szeretném már levenni ezt a ruhát – mondtam végül Kellannek.

Ajkáról eltűnt a zord vigyor, hogy átadja a helyét egy sejtelmes mosolynak. Magamon éreztem a pillantását, miközben valahogy lefejtettem magamról Vicky karjait, melyek polipcsápként csavarodtak a derekamra. Néma könnyörgés áradt belőle, mintha maradásra akart volna kérni, mintha nem akarná, hogy valaha is kilépjek a parkolóházból.

– Szívesen segíték... – jegyezte meg Kellan, és amikor végre mindennemű organikus élőlénytől megszabadultam, a karjaiba vont.

A gondolataim még mindig a Catem körül forogtak, ezért nem értettem, miről beszél.

– Micsoda? Miben?

– A ruhád levételében – villant rám szenvedélyesen sötét tekintete. Keze a hátamat simogatta, és vészesen közel kerültek az ujjai a ruhám cipzárjához. Elakadt a lélegzetem, ő pedig ravaszul rám kacsintott. – Ma éjjel teljesen egyedül vagyunk.

Mint aki nem tudja tovább türtőztetni magát, megragadta a cipzárt, és néhány centivel lejjebb húzta. Várakozó csodálkozás vett erőt rajtam. Eddig szinte túlzottan is visszafogott volt, tiszteletben tartott minden erkölcsi normát, most viszont úgy tűnt, mintha a régen várt ajándékát bontogatná.

Előrehajolt, a leheletét a fülemlél éreztem.

– Nem lesz több felesleges ajtónyitogatás és kopogtatás, hogy ellenőrizzék, alszol-e már – súgta lágyan, mire borzongó hullámok futottak végig a gerincemen.

Szorosabban hozzásimultam. Erőteljesen, mégis gyöngéden simított végig a csupasz vállamtól egészen a kulcscsontomig.

– Nem lesz több a kifárasztásodra rendezett parti a klubban, kötelező egyetemi program és irodalomgyűjtés a könyvtárban az egyetemen...

Csodálkozva emeltem fel arcomat, de közben egy pillanatra sem feledkeztem meg a hátamat cirógató érintéséről. Nehéz volt így koncentrálni és értelmesen gondolkodni.

– Ki...? – sóhajtottam, a kérdést be sem fejezve.

Kellan sokatmondó pillantást vetett rám, aztán egyszerre mondtuk ki.

– Lin.

Megcsóváltam a fejem. Hihetetlennek tűnt, hogy hajdani vigyázóm képes volt egyetemi csoporttársaimmal partikat szervezni, csak hogy folyamatosan tökéletesen fáradt legyek, és így ne legyünk együtt Kellannel. Ráadásul úgy tűnt, mindenki tudott erről, csak én nem.

– Valamiért nagyon nem akarták az elmúlt két hónap alatt, hogy *úgy* együtt legyünk.

– Most azonban... – suttogtam erőtlenül az érintésétől.

Ónixszeme szikrákat vetett.

– Most azonban?

– Mi lenne, ha felmennénk, és kihasználnánk, hogy csaknem teljesen egyedül vagyunk? – puhatolóztam, és igyekeztem elővenni a legcsábítóbb pillantásomat. Kezdeményező kedvemnek nem tudtam gátat vetni, a nyomatékosság kedvéért hozzátettem: – És, ha tudnád, micsoda csipkecsodát varázsolt rám Lin...

Kellan olyan hirtelen rántott magához, hogy elveszítettem az egyensúlyomat, és széles mellkasára zuhantam. Karjai védelmező pántokként fogták körbe a testem, a fejem hátrahanyatlott, hogy bele tudjak nézni feketén örvénylő szemébe, és elveszek a mélységében.

– Na, most figyelj, drága padavanom! – parancsolta szelíden, hangjából süttött a gyöngédség. – Gondolj a helyre, amerre tartunk!

A szívem a torkomban dobogott, ahogy rádöbbsentem, mire készül. Körbepillantottam a parkolóházban, mintegy mérlegelve, mit is kellene magam elé képzelni. A liftet? Hiszen az volt a következő lépésünk. Vagy a folyosónkat? A nappalit... a hálószobát... az ágyat?

Éreztem, ahogy a vérem az arcomba tódul. Nem akartam ennyire merész lenni. Nem szerettem volna, ha könnyűvérűnek tart, bár tisztában voltam vele, hogy soha nem tételezne fel hasonlót.

Gondolataim izgalmas menetét egy fekete macska szakította félbe, az, amelyiket a templomnál is láttam. Nem tudtam, azért-e, mert olyan meredten bámult pislogás nélkül, vagy azért, mert a bundája ennek is ugyanolyan kékesfekete árnyalattal csillogott, de megéreztem, hogy ez ugyanaz a macska. Elvetettem a kérdést, miért nyugtalanít egy ilyen oktalan kis állat, de valamiért a hideg futkosott tőle a hátamon.

Vicky szótlanul figyelt bennünket. Pontosabban ezúttal Kellant. Nem tetszett, ahogy nézte. Nem volt benne semmi vadság, semmi harag vagy áhítat, csak sajnálat. Nagyon mély sajnálat. Mintha szomorúság költözött volna a lényébe, de csak, amikor Kellanre nézett. Ahogy a figyelme továbbsiklott rám, a szeme újra megtelt áhítattal és rajongással.

Hátborzongató volt, ahogy mindezt a tökéletesen szobormerev, elképesztően gyönyörű arcának rezdülése nélkül le lehetett olvasni róla.

– Kész vagy? – kérdezte Kellan, de a hangjában nem volt sürgetés.

– És velem mi lesz? – intettem Vicky felé a fejemmel, mire Kellan megcsóválta a fejét.

– A Cat ott van, ahol te. Valószínűleg előbb fölkerül, mint mi. Tehát... Készen állsz?

Felnéztem rá, és ahogy összekapcsolódott a pillantásunk, elfeledkeztem mindenről. Csak ő számított, nem holmi kóbor macskák vagy idegen lányok, Üldözők és bizonytalanság. Kiröppent a fejből minden óvatosság, és átadtam magam a gondolatnak.

Kellan szorosan tartotta a testemet, és nem tudtam volna pontosan megállapítani, hogy ki transzportál kit, mindenesetre sikerrel jártunk. Mint amikor a téli fagyból belépünk egy túlfűtött bevásárlóközpontba. A rideg vacogást, amivel indultunk, egy tizedmásodperccel később mellbevágóan forró légáramlat követte.

Még egy légvételyi ideig sem tartott, hogy a parkolóházból felkerültünk a tetőteraszra, ami a lakosztályunkhoz tartozott. Az egyik oldalon, a nappali szoba falaként is tekinthető, a plafontól a padlóig terjedő hatalmas üveglak választott el bennünket az erkélytől, a másik oldalon egy elegánsan megmunkált, hófehér korlát gátolta, hogy kizuhanjunk a mélységbe. Ahol álltunk, a terasz úgy másfél méter széles lehetett, a ház sarkáig húzódott, és utána L alakban kanyarodva, követte az épület vonalát. A túlsó részen kiszélesedett, és egy nagyobb területen parkosítva volt. Cserepes fák, gyepszőnyeg és hasonlók. Igazi csoda volt, imádtam itt élni.

Kellan körbefuttatta tekintetét, és elégedetten mosolygott.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ugyanarra gondoltunk – felelte, és finom pusztit nyomott az orrom hegyére.

Megborzongtam, kivételesen nem csak a közelsége miatt. A tetőlakás lényege a gyönyörű kilátás volt, viszont bosszantó hőmérséklet-csökkenést jelentett a földszinhez képest. Kellan figyelmét semmi nem kerülte el. Kibújt a zakójából, és a vállamra borította.

Elmosolyodtam a gáláns gesztuson.

– Nem rossz egy démontól, hm? – morogta, miután gyorsan megszabadult a nyakkendőjétől és a mellénytől is. – Hogy tetszett az első villámutad?

Kigombolta az inge felső részét, így szabaddá vált csupasz mellkasa. Őt nem zavarta a hideg, démoni énje még élvezte is, bár erről nem szívesen beszélt. Haját az esküvőre való tekintettel szorosan hátrasimítva viselte, ami még jobban kiemelte arcának markáns mivoltát. Csábítóan sötét tekintete megbújt szemöldökének árnyékában.

Teljesen kiment a fejemből, miről is beszélt egy perccel korábban.

– Mit is kérdeztél?

Nem volt alkalma elismételni a kérdést. Váratlanul újra felhangzott az a dorombolás, ami már a parkolóházban is megütötte a fülemet. Kellan is meghallotta, körbenéztünk, de sehol nem láttuk feltűnni Vickyt. A nappaliban égett a lámpa, viszont a tetőteraszon nem volt fény. Eddig nem zavart, ám mióta hallottam Vicky jelenlétét, de nem láthattam, kezdett bosszantani a félhomály.

Kinyújtottam a kezem, tenyérrel az ég felé tartottam, és arra gondoltam, szeretném, ha láthatnám az erkély árnyékba borult részét is. Bizsergést éreztem a halántékomnál. Tudtam, hogy bármelyik igére is volt ebben a percben szükségem, a halántékomnál izzott fel.

Alig egy gondolatnyi idő elteltével a tenyeremben felragyogott egy bíborszínű gömb. Picit elidőzött, örvénylett a tenyeremen, majd lassan elszakadt, és mint egy szappanbuborék szállni kezdett fölfelé.

Kellan követte a mozdulatomat, hosszú karját maga elé nyújtotta, és elmormolta, amire nekem csak ösztönösen gondolnom kellett.

– *Claritas!*

Az ő tenyerén is fénygömb örvénylett, de az övé halványkék színű volt. A következő pillanatban ez is felröppent a másik mellé, és szorosan egymás mellett lebegtek felettünk. Ennyi azonban elég is volt ahhoz, hogy megpillanthassuk az ereszen ücsörgő Vicky-t. Még mindig a latexruháját viselte a túsarkúval, arca pedig továbbra is kifejezéstelen volt a maga márványszépségében.

Üdvözölni szerettem volna, megkérni, jöjjön le hozzánk, de az alig néhány perce tapasztalt reakciója megálljt parancsolt. Így csak elnéző mosollyal figyeltem, ahogy lábait lelógatva ül és figyel bennünket.

Kellan intett egyet a kezével, mire az ő kék gömbje hirtelen irányt változtatott, és nekiütközött az én sárgámnak. Néhányszor még eljátszotta ezt, majd egy nagyobb ütközést követően bekebelezte az én gömbömet.

– Hé, te meg mit... – kezdtem volna, de egy figyelmeztető pillantással félbeszakított.

Türelmetlenség. Az egyik legfőbb hibám. Gyakran előbb beszélek, aztán gondolkodom. Eszembe jutott, hányszor róttá fel ezt nekem néhai mentorom, Gideon, és Kellan is többször rámutatott már erre a bosszantó jellemvonásomra.

Összeszorítottam az ajkaimat, nekidőltem széles vállának, és csöndesen figyeltem, ahogy a kék és a bíbor összekeveredik. Először azt gondoltam, hogy biztosan összeolvadnak, és lesz belőlük valami lila katyvasz, de persze tévedtem.

Kellan sosem ártana semminek, amit létrehozok.

A halványkék gömb lassan zsugorodni kezdett, majd megnyúlt, és körbefonta az én tűzlabdámat. Körülölelte, és a két gömb egymás ritmusát felvéve megállíthatatlanul mozgott. Nem olvadtak

össze, csupán igazodtak egymáshoz, így felváltva világított, hol az egyik, hol a másik szín. És mintha a kék állandóan simogatta volna a bíbort: ezt szinte a saját bőrömön éreztem.

Elragadtatva figyeltem, gyönyörű kavalkád volt, de Vicky arcára ez sem csalt mosolyt. Néma csodálkozással figyelte a szeme előtt lebegő összefonódó gömböket.

– Enni azért szokott? – kérdeztem Kellant, hangot adva furcsálásomnak.

Pimaszul rám nevetett.

– A Whiskas a kedvence...

– Kellan, kérlek!

– Persze hogy szokott enni, de neked nem kell foglalkoznod vele. Ő előkeríti magának, amire szüksége van.

– És a ruhái? Biztosan kényelmesebb lenne valami, ami kevésbé... Khm... latex – próbálkoztam újra, és megint feltűnt, hogy a hangomra Vicky azonnal éberén figyel.

Kellan remekül szórakozott, arcán őszinte mosoly ragyogott, szeme fényesen csillogott, ahogy a zavaromat figyelte. Lucast és Milant egyszerre mulattatta és bosszantotta a tudatlanságom és a naivitásom, Kellan azonban így is elfogadott, sőt, tetszett neki a tökéletlenségem.

– A ruhája a bőre, drága Claire, így emiatt sem kell aggódnod. Sőt, a manikűr miatt sem. Majd nézd meg, milyen karmai vannak, ha veszély közeleg!

Ezt azzal a megfeszíthetetlen arckifejezéssel mondta, hogy nem tudtam eldönteni, tréfál-e, vagy igazat beszél. Nem vitatkoztam, csak figyeltem, és azon tűnődtem, mivel érdemeltem ki őt. A legtökéletesebb dolog volt a világon, amit nő elképzelhet magának, még akkor is, ha félig benne él a gonosz.

Nem számított. Ez sosem számított, mert Kellan olyan mértékben ura volt démoni énjének, hogy én egyetlen pillanatra sem láthattam ezt az oldalát. Burokban éltem, ezzel tisztában voltam. Semmiért nem adtam volna cserébe, hogy Kellan mellett élhetek.

Elém lépett, rám villantva imádnivalóan arrogáns mosolyát.

– Ha én néznék úgy, ahogy te most engem, már régen elpirultál volna – mutatott rá tréfásan, de én komolyan álltam a pillantását.

– Szeretlek! – vallottam meg váratlanul.

Először meglepetés tükröződött rajta, majd ónixszemeibe végtelesen gyöngédség költözött, ahogy pillantásával végigsimított az arcomon. Közelebb lépett, én pedig kész voltam a karjaiba simulni, és érezni minden melegséget és szenvedélyt, amit ki tudott váltani belőlem.

Mielőtt azonban akár csak a kezünk is összeérhetett volna, váratlanul egy fekete valami suhant fentről pontosan a lábaim elé. Vicky ezúttal nem dorombolt, körmei fekete karmokká nyúltak, és különös morgó hangot hallatott, mint amikor egy nagymacska figyelmeztető hangot ad ki.

Döbbenet figyeltem, de a lány rám sem hederített. Lassan, fenyegetően állt fel, mandulavágású szemét egy pontra szegezve az épület továbbra is árnyékba borult túlsó sarka felé.

Csak most kezdtem el érezni a csuklóm belső részénél a bizsergést, ami jelezte, valami veszély közelít.

– Kellan? – néztem rá kérdően, de nem válaszolt, hanem maga mögé rántott, és feszülten azt a pontot fürkészte, amit Vicky. Keze fagyosan hideggé vált, ahogy óvón tartott a csuklómnál fogva.

Ekkor megéreztem a jelenlétét. Előbb hallottam a hangját, mint hogy megláttam volna a sötétségben felbukkanó körvonalát. A gyomrom forogni kezdett a veszély érzetére.

– Az anyja is ezt mondta nekem... – A hang rekedtes volt, és annyira fagyos, hogy óceánokat lehetett volna megdermeszteni vele. – Mielőtt összefeküdt egy *emberrel*.

Jeges borzongás futott végig a gerincemen.

Emlékek rohantak meg. Emlékek egy történetről, ahol egy tiszta vérű boszorka megcsalta a férjét egy emberrel. A két férfi halálíg tartó küzdelmet vívott, amiben a nő is megsérült, így végül csak a megcsalt férj maradt életben. A férfi, aki gyilkos tette miatt démonná változott, az apám, Raekwon Vulcan White.

A felismerés a torkomra forrasztotta feltörő kérdéseimet. „Ki vagy? Mit akarsz tőlem? Miért épp most?” A belőle áradó fenyegetés rosszat sejtetett. Ahogy kilépett még mindig színjátészó gömbjeink fényébe, mintha maga a halál jött volna el.

Kellan fölé magasodott, és bár vékonyabbnak tűnt nála, szálkás izomzata volt, s minden mozdulatából erő és fenyegetés áradt. Sötétbordó bőrnadrág feszült rajta, ami több helyen inkább tűnt feketének, mint az inge, amit lazán lógva hagyott. Viharkabátja csaknem a földet súrolta, bakancsának már pusztá látványa is fájdalmat ígért.

– Tudod, ki vagyok, igaz?

Beletelt néhány hosszú másodpercbe, mire rájöttem, hogy a kérdést nekem címezte. A rideg hangra szorosabban összehúztam magamon Kellan zakóját. Nem feleltem, még csak nem is bólintottam. Nem tudtam mire vélni a jelenlétét, de egyáltalán nem tetszett, ahogy mustrálgat bennünket. Mintha azt latolgatná, melyikünkkel végezzen először. Csuklómon a védelmező ige megállás nélkül jelezte a veszélyt. Apámból áradt az agresszió.

Hosszúkás, napbarnított arca volt, szemöldöke egyenes csíkban húzódott a szeme fölött, haragos ráncot vonva homloka közepére.

Ajka érzéki vonalat rajzolt nemes vonású orra alatt; ha nem gondoltam arra, hogy démon, meg kellett állapítanom, hogy az apám vonzó külsővel bír.

Drága mentorom, Gideon mondogatta mindig, hogy az esze-met örököltem az apámtól, a szépségemet az anyai ágról hoztam magammal.

Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy akkor nem mondott igazat. Ahogy belenéztem az előttem magasodó férfi smaragdzöld szemébe, mintha tükörbe néztem volna. Az én szemeim néztek vissza rám. És a haja... Mintha az enyémet láttam volna a hátára hullani, lenyúlni egész a lábszáráig. Döbbenetes volt a hasonlóság.

– Mit akarsz itt, Raekwon? – szólalt meg Kellan, magára terelve az apám figyelmét.

Csak ekkor tűnt fel, hogy egészen a háttérbe szorultam. Vicky úgy állt tőlem kicsivel balra, mint aki bármelyik pillanatban kész a torkának ugrani, Kellan egy lépést tett előre, hogy azonnal meg tudjon védeni, ha arra kerülne sor.

– Áh, igen. A bőszt védelmező, az exmentor – mormolta tünődve a férfi, majd ironikusan biccentett. – Raekwon halott. Vulcan viszont nem nyújt jobbot egy olyannak, mint te. Csak a lányomhoz jöttem, *mentor*, veled semmi dolgom.

Vicky morgása felerősödött, mintha csak egy általa ismert imát kántált volna.

– Neked nincs lányod, te skizofrén barom! – szúrta a fogai közt Kellan, mire Vulcan egyik szemöldöke kihívóan szaladt a homlokába.

– Valóban nincs – bólintott.

Éreztem a veszedelmet. Mintha egy végeláthatatlan vasúti sín közepén állnék, és mozdulásra képtelenül, tágra nyílt szemekkel

figyelném, ahogy száguld felém a mozdony. Félreugorhatnék, el-futhatnék, vagy legalább rázúdíthatnám a torkomban összegyűlt feszültséget, de képtelen vagyok bármit tenni.

Vulcan most Vicky felé fordult.

– No, lám, egy valódi Cat! Veled már nehezebb dolgom lenne, igaz?

Túlságosan nyugodt volt. Higgadt. Jégverembe zárt dermedt érzelmek, melyek soha nem engednek fel a szívében. Embertelen. Félelmetes volt, de egyben bosszantó is.

Végigszaladt rajtam a rémület, ahogy a pillantása végül rám esett.

– Claire! – Amint minden érzelmet nélkülözve kiejtette a nevet, ketten máris mozdultak, Vicky támadó, Kellan védekező testtartást vett fel.

Vulcan Kellanre emelte hosszú mutatóujját, de szavait nekem címezve rám nézett.

– Nem szeretném bántani a mentorod...

A fenyegetés elemi haraggal töltött fel. „Kellannek nem eshet bántódása!” – sikoltottam némán magamban. A jeges rémület, mely bénulttá tette a végtagjaimat, most felengedett a perzselő haragra, amit éreztem. Szabadjára akartam engedni, hogy ez a démon lássa, nem félek tőle, de a kulcsfontomnál szinte azonnal fellobbant a vészjósló izzás.

Ezt nem!

A halálos ígét nem akarhattam használni senkin. Nem szabad! Kellan nem akarná! Muszáj volt valahogy lehiggadnom. Elkaptam a tekintetem a férfiról, helyette Vicky hátára fókuszáltam. Amikor éreztem, hogy a harag már csak az elmémben tombol, és az *Ultimspirit* visszavonulót fúj, hogy helyet adjon az oltalmazó varázsszavaknak, újra az apámra figyeltem.

– Kinek képzeled magad? Miért jöttél ide, miért nem hagysz békén, és bújss vissza a vackodba, ahol eddig rejtőztél?

Miközben beszéltem, a védőbűbájra gondoltam, amit két hónappal ezelőtt tanultam. A *Protectus* ígét elég volt elképzelnem, és a védőburok máris körülvett bennünket. Belevontam Vickyt és Kellant is, de tartottam tőle, nem sikerült teljesen észrevétlennek maradnom.

Vulcan félrebiccentette a fejét, és hitetlenkedve nézett rám, mintha azt kérdezné: „Neked teljesen elment az eszed?”

Dacosan felszegtem az államot. Nem ment el az eszem. Nem lehet akkora hatalma, hogy mindhármunkkal elbánjon. Kellan felismerhette a félelmem, mert egyik kezével gyors félkört írt és egy taszító ígét kiáltott. Azonban máris éreztem, ahogy a védelmünkre létrehozott áttetsző függönyt erős támadás éri.

– Ostoba! – vicsorogta Vulcan a haragtól elvörösödő tekintettel, majd felemelte a kezét.

Tenyerét felénk mutatta, ujjait karmokként begörbítette, míg nem fekete fény kezdett kibontakozni előttünk. Vicky azonnal mozdult, mielőtt a gömb kiteljesedett volna. Karcsú teste kecsesen, de erőteljesen mozgott. Felugrott a korlátra, onnan elrugaskodott, egyenesen Vulcan felé. A férfi azonban számított rá, így a sötét gömböt egy mozdulattal a levegőben felé tartó lányra irányította. Mielőtt a macskalány elérhette volna Vulcant, a fekete gömbvillám becsapódott a testébe.

– Ne! – kiáltottam, de teljesen fölöslegesen.

Vicky teste immár mozdulatlan rongybabaként ért földet Vulcan lába előtt. Nem tudtam, meghalt-e, vagy csak elvesztette az eszméletét, de sem idő, sem alkalom nem volt ellenőrizni.

– Egy halott Cat a legjobb Cat – nézte elégedetten a művét Vulcan.

Kétségbeesésemben lehetetlent kívántam, bár kerülne minél távolabb innen ez az örült, hogy sebtében átgondoljuk, mit tehetünk ellene. Éreztem, ahogy a *Trudo* felizzik a felkaromon, olyan hirtelen, mint amikor lángra gyújtunk egy olajos kendőt. Éppoly hirtelen repült a tetőterasz túlsó végébe is Vulcan, majd nagyot csattanva vágódott neki a korlátnak.

Meglepve és bosszúsán állt talpra. Csalódottan konstatáltam, hogy egyetlen sérülést sem sikerült ejtenem rajta. Mielőtt újabb ártást küldhettem volna felé, váratlanul a levegőbe emelkedett, és lebegve közeledett felénk lassan, halálosan.

– Claire, menj innen! – parancsolta Kellan, és ezúttal tudtam, valóban komolyan gondolja.

Vulcan szeme ingerülten villant rá, de mire ismét felém fordult, már higgadság áradt belőle.

– Engednéd, hogy feláldozza magát helyetted? – kérdezte rekedtes hangján.

Láttam, hallottam, ahogy Kellan ártásokat küld rá, de olyan hátrító burkot vonhatott maga köré, amin egyik sem tudott áthatolni.

– *Trudo! Tormen!* – próbálkozott újra és újra, de az igék több energiáját vették el, mint amennyire hatékonynak bizonyultak.

– Mit akarsz tőlem? – kiáltottam felé kétségbeesett haraggal. – Mit ártottam neked?

Nem kellett válaszolnia. A pillantása megdermesztette eddigi reményeimet. Hogy Vicky mosolyogva fölkel, hogy valaki a segítségünkre siet, vagy hogy az én erőm önmagában elég ahhoz, hogy elmenjen innen.

Vulcan maga volt a tökéletes végzet, ahogy a talaj felett legalább egy méterrel fölénk magasodott. Megfékezhetetlen és hatalmas.

– Létezel! – reccsent érzelemmentesen a hangja. – Az Üldözők és az egyetlen boszorkányos hatalommal bíró Zsoldos sem tudott végezni veled. Hiába segédkeztem nekik.

– Te? – lihegtem rémülten. Döbrent pillantást váltottam Kellannel. Vulcan közelebb kúszott a levegőben.

– Az Üldözőknek nem sikerült volna megidézniük Wentwortht, ha én nem segíték! Hiszen csak emberek! Hogy is feltételezhettétek, hogy egy egyszerű embernek sikerülhet varázserővel bíró lény közreműködése nélkül mágiát használni?

A megvetés minden egyes kiejtett szónál erősebbé vált a hangjában, ujjai közben újra karmokként görbültek, és a fekete gömb lassan újra megjelent. A rémülettől elakadt a lélegzetem, amikor észrevettem, hogy Kellan felé mutat.

Az apám várákozón lebegett előttem.

– *Tormen!* – ordította el magát Kellan. – Claire, menj be azonnal! Ez csapda! Nem bír el kettőnkkel...

Nem hittem neki. Vulcan arcán démoni fény suhant át. Gondolkodás nélkül megölné Kellant, és még csak nehezeére sem esne. Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy baja eshet. Könnyek gyűltek a szemembe, ahogy Kellanre néztem.

– Sajnálom! – leheltem, miközben a fejemben elsuttogtam Gideon egy régen rajtam használt varázslatát.

Vincio!

Láthatatlan kötelek fonódtak hatalmas teste köré, ő pedig két-ségbeesetten vergődött rákényszerített béklyójában. Arcvonásait megfeszítette a félelem és az aggodás. Tudtam, hogy szinte eszt veszti, annyira próbál szabadulni, de a varázslat alól nem volt menekvés. Csak akkor szabadulhat, ha én is úgy akarom.

Szorosan tartottam a kötelékét. Nem engedhettem, hogy baja essen miattam. Bátrabban, kicsit megkönnyebbülve néztem szembe az apámmal.

Vulcan arcán elégedettség ragyogott.

– Jó kislány!

A mosoly torz vicsorba csapott, én pedig nem vettem észre, csak éreztem, ahogy egy ki nem mondott ártás eltalál a mellkasom közepén. A fájdalom elemi erővel rázott meg. A sikoly a torkomban rekedt, a levegő bennszorult a tüdőmben, és a testem ívben hátrafeszült, ahogy az elviselhetetlen kín keresztülhasított rajtam. Soha még csak hasonlót sem éreztem. A csontjaim atomjaira hullottak, az idegszálak mintha egyenként szakadtak volna ketté.

Aztán hirtelen megszűnt a fájdalom. A testem üres lett és kiégett. Erőmet elhagyva omlottam a földre, de nem láttam semmit. A fény és az árnyék bódító táncot járt a szemem előtt, de tisztán hallottam Kellan bösz morgását. Éreztem, ahogy küzd a kötelékkel, amit rá bocsátottam, és minden energiámat arra fordítottam, hogy ott tartsam őt, biztonságban.

Vulcanon erőt vett a megütközés.

– Miért nem engeded el? Méltóbban harcolhatnál, ha nem védénéd annyira. – A hangja jeges volt.

Megrémültem. Riadtan küldtem Kellan köré egy védőburkot, erősebbet, mint amit az imént könnyedén felszakított az apám. Hányingerem volt, de próbáltam küzdeni, nehogy megadjam neki a boldogságot, hogy szenvedni lásson. Azt gondoltam, sikerülhet.

– Engedd el a mentort, és harcolj velem! – süvítette Vulcan dühösen.

Másodszor támadott. A fájdalom a levegőbe emelt, és kifeszített, mintha szabályos kereszt lett volna mögöttem. Már nem volt erőm

tartani magam. Velőtrázó sikoly tört fel a torkomból, bár próbáltam elharapni a végét legalább.

Vihar támadt, erős szélhökések marcangolták a ruhámat, a hajamból kirepültek a tűk, és éreztem, ahogy a kontyom kibomlik, a tincseim haragosan örvénylenek körülöttem.

Fájt.

A fájdalom belülről és kívülről egyaránt emésztett, mintha lassan lehúzták volna a bőrömet, miközben savval töltik meg a csontjaimat.

Vulcan alapos munkát végzett. Amikor már az eszméletvesztés határára sodródtam, ismét elengedett. Már képtelen voltam ülni maradni. Elterültem, mint egy krumpliszák, és éreztem, hogy valami meleg nedvesség folyik az orromból. Oda sem kellett nyúlnom, hogy tudjam, a vérem az.

– Engedetlen vagy, akár az anyád! – vakkantotta ellenségesen Vulcan, majd démoni szeme hirtelen megcsillant. – Ha nem teszed meg érte, majd megteszed az emlékéért!

Az erőmet próbáltam megosztani, és folyamatosan erősítettem az ígét, hogy Kellant visszafogjam. Nem engedhettem, hogy baja essen, de túl erős volt. Legalább akkora intenzitással akart szabadulni, mint amennyire én próbáltam megfékezni.

A kettős támadás túl sok volt, tudtam, hogy nem bírom tartani magam. Csalódottan sikoltottam, amikor a láthatatlan kötelék semmivé foszlott.

Kellan, mint egy szabadjára engedett vadállat rohanni kezdett Vulcan felé, s közben megpróbálta áttörni a védelmét. Eddig sosem hallott átkokat kezdett szórni, alig mondta ki az egyik ígét, máris követte egy másik. Mind egyetlen ponton próbálta áttörni apám pajzsát, a becsapódást egy-egy villanás jelezte.

Vulcan koncentráltan háritotta őket, aztán egyetlen, minden eddiginél nagyobb fénygömböt indított. Alig bírtam követni a pillanatsommal. Az egyik percben kilőtt, a másokban nekirontott Kellannek, aranyló fényével körbevonta a testét, majd eltűnt.

Kellan teste megrándult, a szemei fennakadtak, majd összeesett.

Nem! Nem! Nem!

A szívem már zokogott, de az agyam még nem fogta fel.

Nem! Nem! Nem!

Kábán, rémülettől tágra nyílt szemekkel néztem Kellan mozdulatlan testét.

Nem!

Vulcan brutális nevetése körbeölelte az éjszakát. Átkozott hangja beleégette magát az emlékezetembe. De Kellan még mindig nem mozdult. Lassan, kétségbeesetten kúsztam oda hozzá. A rettenet rádermedt az arcomra.

A gyönyörű ruhám cafatokban lógott rajtam, Kellan zakója a földön hevert, a hajam ziláltan hullott a vállamra. Felé nyúltam, hogy megérintsem, de féltem, hogy az érzések valósággá válnak.

Nem!

A lelkem már sikoltozott. Nem akartam! Nem bírtam elhinni, hogy ez valóban megtörténik! Nem velünk, nem itt, és nem most! Gideon vére óvott a gonosztól eddig, most pedig az én vérem okozza Kellan...

Halálát!

– Nem! – sikoltottam végre fennhangon.

Sokkal nagyobb fájdalom szaggatott belülről, mint amit néhány perce éreztem a kínzás közben. Könnyek homályosították el a látásomat, míg végül meg mertem őt érinteni. Végigsimítottam sötét, kócos tincsein, belemerítettem az ujjaimat. Kellemesen ismerős

érzés volt – a legfájdalmasabb emlékké nehezült ebben a pillanatban.

– Nem történhet meg. Ez nem lehet – suttogtam összetörten.

A könnyecsek megállíthatatlanul hullottak a kezemre, mint ha a sírással bármit meg lehetne oldani. Kétségbeesetten fordítottam Kellant a hátára, közben magamon éreztem a gyilkosa tekintetét.

– Nem halhatsz meg, Kellan! – könyörögtem, számomra oly kedves arcát a tenyerembe temettem. – Nem hagyhatsz el engem! Nem halhatsz meg! Így nem! Megígérted... Mindig együtt... mindig...

Kisimítottam a homlokából egy kósza tincset, és vártam, hogy felnyissa gyönyörű ónixszemeit. Vártam, hogy rám villantsa azt a csak nekem szánt mosolyt, amit úgy szerettem látni. Füleltem, hátha meghallom a légvételét, megfogtam a kezét, hátha megérezem a szorítását, de nem történt semmi.

Hallottam, ahogy valaki felzokog, és ahogy rádöbentem, én vagyok, a keserűség lávaként égette a torkomat.

– Nem! – sikoltottam az ég felé, hátha meghallja odafönn bárki, aki segíthet.

Nem volt varázsszó, nem volt ige, amivel vissza tudtam volna hozni őt.

Csodában reménykedtem, de nem történt semmi.

Semmi!

Az egész világ ugyanúgy és ugyanolyan maradt. Nem szakadt le az ég, és nem öntött el mindent a bánatom folyama. Minden maradt ugyanolyan, mint azelőtt...

– És most, *Bíborhajú!* – recsegte Vulcan. – Mutasd meg, hogy valóban az én lányom vagy!

A lánya? Nem! Soha! A fájdalom haragba csapott át. Hirtelen minden vörös lett. Izzott az ég, és forróság ölelt körbe.

Kellan meghalt.

Hát kövesse őt a gyilkosa is!